Як прожити життя не даремно
6

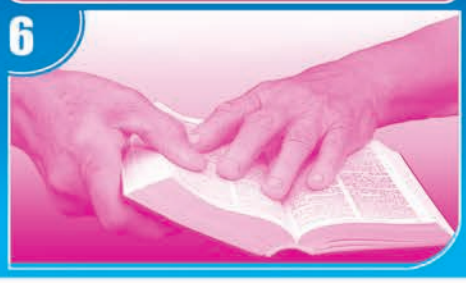

Відродження по-справжньому
8

Проект 2013 «Велика боротьба»
14

ГАЗЕТА ЦЕРКВИ ХРИСТИЯН АДВЕНТИСТІВ СЬОМОГО ДНЯ В УКРАЇНІ

Адвентистський вісник

БОГ Є ЛЮБОВ!

КВІТЕНЬ 2013

Негативна репутація чи негативна поведінка?

с. 2

Хто з нас не турбується про власний імідж? Чи нам байдуже, що думають про нас інші люди? Нам приємно, коли про нас добре відгукуються, чи не так? Однак у Святому Письмі ми читаємо: «Горе, коли будуть хвалити вас усі люди, бо так само робили з лжепророками їхні батьки» (Луки 6:26). Але хіба повеління Христа «Ви – сіль землі» не говорить нам про добру репутацію, яку ми зобов'язані мати в очах людей? Хіба Його твердження «Ви – світло для світу» не заохочує нас стати кращими? Чому ж у Святому Письмі записане таке дивне попередження?

Павло Єременко

Хто з нас не турбується про власний імідж? Чи нам байдуже, що думають про нас інші люди? Нам приємно, коли про нас добре відгукуються, чи не так? Однак у Святому Письмі ми читаємо: «Горе, коли будуть хвалити вас усі люди, бо так само робили з лжепророками їхні батьки» (Луки 6:26). Але хіба слова Христа «Ви – сіль землі» не говорять нам про добру репутацію, яку ми зобов'язані мати в очах людей? Хіба Його твердження «Ви – світло для світу» не заохочує нас стати кращими? Хіба заклик Святого Письма «Тож нехай сяє ваше світло перед людьми, щоб вони побачили ваші добрі діла й прославили Отця вашого, що на небесах» (Матв. 5:16) не спонукає нас до благочестивого життя?

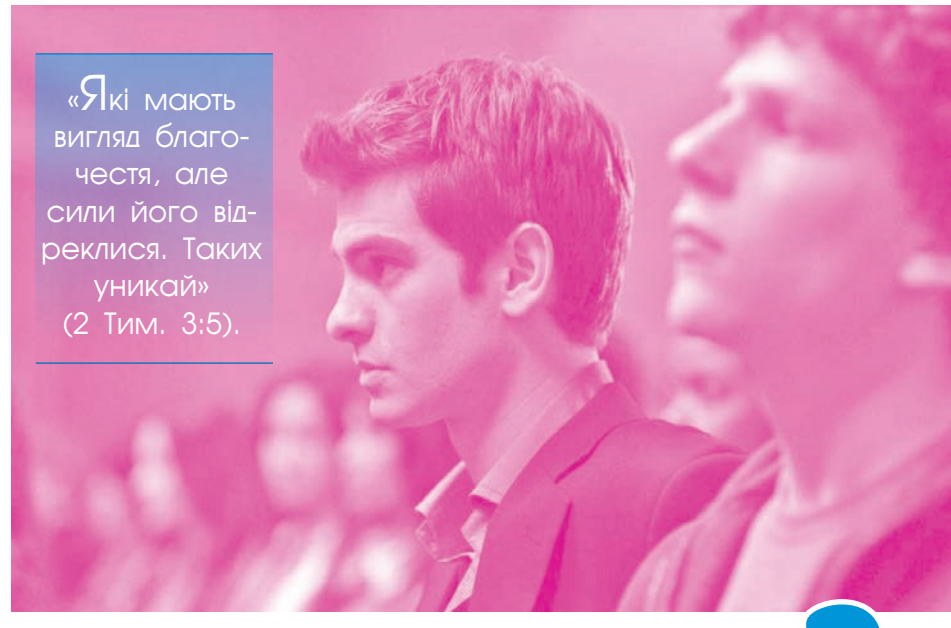

Негативна репутація чи негативна поведінка?

Чому ж у Святому Письмі записане таке дивне попередження? Що цим хотів сказати Ісус? Щоб отримати відповідь на це запитання, звернімося до Біблії, і нехай благословить нас Господь у пошуках істини.

Багатьом видасться дивним твердження апостола Павла: «Мені найменше залежить, як про мене судите ви або взагалі людський суд, бо я і сам себе не суджу. Хоч я ні в чому не відчуваю себе винним, але цим я не є виправданий. Адже Той, Хто мене судить, то Господь» (1 Кор. 4:3,4).

Зауважте, Павло сам ні в чому не відчуває себе винним, що могло б викликати осуд з боку інших, утім він не дає їм для цього приводу. Та водночас йому «найменше залежить», як про нього думають інші.

Чому ж не варто звертати особливу увагу на думки людей? Для цього є декілька причин.

1. ТОМУ ЩО ЛЮДИ ЛУКАВІ

«Людське серце найлукавіше над все та невигойне…» (Єрем. 17:9). «Тож з ким порівняю людей цього роду? До кого вони подібні? Подібні вони до дітей, що сидять на майданах і гукають одне одному, кажучи: Ми вам грали, а ви не танцювали; ми голосили, а ви не плакали! Прийшов Іван Хреститель, який не їсть хліба і не п'є вина, а ви кажете: Він біса має. Прийшов Син Людський, Який їсть і п'є, а ви кажете: Цей Чоловік ненажера і п'яниця, приятель митників і грішників. Тож виправдалася мудрість усіма своїми дітьми» (Луки 7:31-35).

Багато із сучасників Ісуса не приймали вістку ні Івана Хрестителя, ні Самого Христа. Ісус докоряє їм, розповідаючи притчу про дітей, що граються на ринку. Такі люди у своїй мінливості були схожі на дітей, що не бажають брати участь у спільних іграх. Наприклад, граючись у весілля, їхні друзі могли б сказати: «Ми грали вам на сопілці, та ви не танцювали», – а коли грали в похорон: «Ми голосили, та ви не ридали» (Матв. 11:17).

Івана відкидали, тому що його погляди вважали занадто консервативними, а спосіб життя – занадто аскетичним. Тому про нього часто говорили як про одержимого (Матв. 11:18). Водночас ті, хто відкидав Христа, вважали, що Ісус був занадто ліберальний – їв і пив разом із грішниками та митарями (Матв. 11:19). Вони думали, що Він – не Той, за кого Себе видає, бо недостатньо святий.

Зміст цього уривка дозволяє нам зробити висновок, що багатьом сучасникам Ісуса було зовсім не важливо, яким чином Бог звертався до них – через Свого вісника, що закликає до плачу й покаяння («похорон»), чи через Месію, Котрий проголошував благословення, Царство («весілля»). Вони завжди могли знайти причину, щоб не слухати голосу Небес і виправдати власну впертість і байдужість. Така реакція – наслідок лицемірства та мінливості. Вона свідчить про жалюгідний стан серця, яке полюбило гріх. Людина з таким серцем знайде безліч виправдань, якими б суперечливими вони не були, щоб не відгукнутися на заклик Господа. Апостол Павло пише, що таких людей, «які мають вигляд благочестя, але сили його відреклися. Таких уникай» (2 Тим. 3:5). А Господь говорить: «За те, що народ цей устами своїми наближується, і губами своїми шанує Мене, але серце своє віддалив він від Мене, а страх їхній до Мене – заучена заповідь людська» (Ісаї 29:13).

Однак, незважаючи на те що багато відкидали вістку Івана й Ісуса, мудрі люди були на боці останніх. Ось чому сказано, що мудрість виправдана чадами її. Слухаючи притчу про дітей, одні отримали докір, а інші зміцнилися у вірі, що Іван – передвіщений Предтеча, а Ісус – Месія.

2. ТОМУ ЩО ЛЮДЯМ ВЛАСТИВО ПОМИЛЯТИСЯ

«Буває, дорога людині здається простою, та кінець її – стежка до смерти» (Прип. 14:12). Людині властиво формувати своє судження про предмет, людину або ситуацію, ґрунтуючись на власних цінностях, світо-

гляді та почуттях. Утім, як свідчить Біблія, це далеко не самий надійний критерій. Сьогодні ідея самодостатності особистості завойовує все більшу популярність, однак вона не враховує того, що людина, як істота грішна, дуже часте помиляється. Її ослаблений гріхом розум не завжди вірно інтерпретує дійсність, і тому людина аж ніяк не може виступати абсолютом у визначенні того, що є добро, а що – зло. Це може зробити тільки Той, Хто ніколи не помиляється. Іще в дні Христа люди намагалися давати оцінку тим або іншим діям, а також релігійним ритуалам, виходячи з власних поглядів. Ісус дає точну характеристику такому підходу: «Горе вам, проводирі сліпі, що кажете: Хто клянеться храмом, то це нічого, а хто клянеться золотом храму, той винний. Безумні й сліпі! Бо що є більше: золото чи храм, що освячує золото? І: Хто клянеться жертовником, то це нічого, а хто клянеться даром, що на ньому, той винний. Нерозумні й сліпі! Що більше: дар чи жертовник, що освячує той дар?» (Матв. 23:16-19).

3. ТОМУ ЩО ЛЮДИНА МОЖЕ ВИПРАВДАТИ БУДЬ-ЯКУ ПОВЕДІНКУ

Перші люди, Адам і Єва, своїм вибором привівши увесь світ у стан ворожнечі проти Бога, все одно змогли, незважаючи на всю величину свого злочину, знайти виправдання своїм учинкам (Бут. 3:9-13). Адам звинуватив Єву й Бога, Який створив жінку, а Єва у свою чергу – змія й Бога, Який оселив цього змія в саду. Людині дуже складно визнавати помилки, і не тільки свої, але й близьких йому людей. Тому покладатися на судження друзів і рідних не завжди безпечно, тому що так ви ризикуєте отримати перекручену уяву про себе. Цар Саул дуже довго виправдовував свою поведінку й по-своєму інтерпретував викриття пророка Самуїла. Така поведінка не могла не повпливати на весь народ, якому після закінчення правління Саула знадобився не один рік, щоб усвідомити власний стан й визнати авторитет Бога та Його волю, об'єднавшись під керівництвом помазаника Божого Давида (1 Сам. 15). Необхідно пам'ятати, що всіх, хто ігнорує Слово Боже, підстерігає серйозна небезпека: «І за це Бог посилає їм дію омани, щоб вони повірили в неправду, аби суд прийняли всі, що не повірили в правду, а уподобали неправду» (2 Сол. 2:11, 12).

Дуже важливу роль у правильному розумінні самого себе відіграє наше власне ставлення до істини. Запам'ятайте дві аксіоми:

– Бог більший за наше серце: «Дітоньки мої, любімо не словом та язиком, але ділом та правдою! З цього довідаємося, що ми від правди, і заспокоїмо перед Ним наше серце, бо коли звинувачує наше серце, то Бог більший від нашого серця і знає все» (1 Івана. 3:18-20).

– Бог більший за наш розум: «Хай ніхто себе не обманює. Якщо комусь між вами здається, що він мудрий у цьому віці, хай стане нерозумним, щоб стати мудрим. Бо мудрість цього світу є безумством у Бога. Як написано: Він ловить премудрих у їхніх хитрощах. І знову: Господь знає думки мудрих, що вони марні» (1 Кор. 3:18-20).

Як же нам чинити? Святе Письмо відповідає й на це запитання. У нашому повсякденому житті нам необхідно: по-перше, керуватися Божим Законом і принципами моралі (Тит. 2:11,12), по-друге, віддати себе у владу Бога (1 Кор. 4:3-5), і по-третє, слухатися Бога більше, ніж людину (Дії 4:19).

Лжепророки всіх часів прагнули до однієї мети – стати популярними. Вони були готові говорити все, що завгодно, щоб мати славу й пошану. Прочитайте уривок з 2 Хронік 18:1-13 і зверніть увагу на дії лжепророків. Усі в один голос пророкують Ахаву перемогу. Приємно чути стільки добрих слів на свою адресу чи не так? Але що сказав цареві пророк Міхей? І чому насторожився Ахав? Ось слова Міхея: «"Я бачив усього Ізраїля, розпорошеного по горах, немов овець, що не мають пастуха. І сказав Господь: Немає в них пана, – нехай вернуться з миром кожен до дому свого". І сказав Ізраїлів цар до Йосафата: "Чи ж не казав я тобі – він не буде пророкувати мені доброго, а тільки лихе?"» (1 Цар. 22:17, 18).

Ось воно, Боже застереження! Більше того, пророк Міхей пояснює цю разючу єдність усіх пророків: вона допущена Господом, щоб накликати лихо на Ахава. Проте Ахав не був залишений без застереження: йому був відкритий реальний стан речей. Пророк Міхей пророкує цареві Ахаву близьку смерть. Чи послухався цар Міхея? А як би вчинили ви? Прислухалися б до застережень однієї людини, чи спокусилися приємною мовою натовпу? На жаль, Ахав не повірив Міхею. «І сказав Ізраїлів цар: "Візьми Міхея, і відведи до Амона, начальника міста, та до Йоаша, царевого сина, та й скажеш: Отак сказав цар: Посадіть оцього до в'язничного дому, і давайте йому їсти скупо хліба й скупо води, аж поки я не вернуся з миром". А Міхей відказав: "Якщо справді вернешся ти з миром, то не говорив Господь через мене!" І до того сказав: "Слухайте це, всі народи!"» (1 Цар. 22:26-28).

Кому ж вірите ви? Щоб дізнатися відповідь, вам достатньо поглянути на своє життя – адже воно таке красномовне. Ахав, на жаль, повірив більшості (1 Цар. 22:29-37).

Коли люди говорять про нас добре, виходить, ми стали такими ж, як вони. Ми втратили свою, Богом дану ідентичність, втратили свою відмінність, своє покликання, перестали відповідати своєму призначенню. Світло, яке повинно було світити в темряві ночі, потухло. Прапор істини повалений. Сіль, яка повинна надавати смак їжі, втратила свою силу. Врешті-решт, ми стали не просто такими, як усі, а набагато гіршими – ми заявили про втрату власних принципів, стали проповідувати безсилля істини, проголошувати далекі Богові цінності й погляди. І якщо про нас, які втратили свої основи і деградують духовно, люди стануть говорити добре, – це смерті подібно. «Так, – скажуть вони, – він раніше був дивним: то цього не можна, то того… Але тепер усе в минулому. Тепер це нормальна людина, як усі: випиває, курить». Не дай нам, Боже, стати таким «свідченням» для цього світу!

Що ж має на увазі Святе Письмо, коли говорить: «Горе, коли будуть хвалити вас усі люди, бо так само робили з лжепророками їхні батьки» (Луки 6:26)? Негативну репутацію чи негативну поведінку?

Негативну репутацію можна отримати навіть тоді, коли ми у всьому дотримуємося волі Божої так, як ходили Божі пророки, як робив Ісус. Про це не варто переживати, тому що Бог поверне нам наше добре ім'я в Царстві Своєму. Але якщо ми поводимося неналежно, якщо в погоні за доброю славою ми ігноруємо волю Божу, – ні про яку реабілітацію нашого імені не може бути й мови. Воно навіки залишиться нами ж зганьбленим.

«Бо яка користь людині, якщо придбає весь світ, але занапастить душу свою? Або що дасть людина взамін за душу свою? Бо коли хто посоромиться Мене і Моїх слів перед цим перелюбним і грішним родом, того і Син Людський посоромиться, коли прийде в славі Свого Отця з ангелами святими!» (Марка 8:36-38).

«Не покину тебе...»

Тед Вільсон

Господь використовує різноманітні й часто досить незвичайні методи, щоб привести людину до істини. Він знає про те, де ми перебуваємо й що робимо, навіть якщо ми про Нього не знаємо нічого. Дух Святий постійно навертає нас до Бога.

«У поведінці будьте не грошолюбні, задоволені тим, що маєте. Бо Він сказав: Я тебе не покину і не відступлю від тебе» (Євр. 13:5).

Ми, християни, живемо в особливий час, повний небезпек. Нам кинутий серйозний виклик. Цей виклик – місіонерське служіння у великих містах. Однак де б ми не трудилися – і в мегаполісах, і в маленьких селищах, – ми постійно стикаємося з труднощами. Іноді в нашу голову може закрастися думка, що Бог не занадто зацікавлений нашою роботою. Іноді нам здається, що Бог нас не чує.

Повірте, Бог піклується про нас і Його погляд завжди звернений до нас.

Мені дуже подобається один духовний гімн, у якому є такі чудові слова: «Духом не падай, не страшись» (№ 177 у збірнику «Гимны надежды»). Вони дуже близькі моєму серцю. У Псалмі 26:9 Давид говорить: «Не ховай же від мене обличчя Свого, у гніві Свого раба не відкинь! Ти був поміч, – не кидай мене, і не лишай мене, Боже спасіння мого!» Диявол намагатиметься нав'язати вам думку: те, що ви робите, має невелике значення в очах Бога. Мета диявола – змусити вас відчути, що ви розділені з Богом. Яке б служіння ви не звершували, не піддавайтеся цим почуттям, тому що Бог завжди з вами.

Давид також відчував подібний розрив стосунків з Богом. Але він знав, що тільки в Богові – його притулок і сила, і тому звертався до Нього: «Не кидай мене, і не лишай мене, Боже спасіння мого».

Ви колись почували себе самотніми, чужими в церкві? Чи огортало вас розчарування? Чи доводилося вам розчаровуватися в людях, відчуваючи особливу потребу в Богові? Або, можливо, через певні обставини, плани, що мали поліпшити ваше служіння, так і не здійснилися? Не сумуйте, тому що Богові відомі ваші переживання й тривоги, і Його погляд завжди звернений до вас.

Одного разу мені довелося щось таке пережити. Повинен вам зізнатися: я дуже люблю гори. Коли я буваю у Швейцарії, то обов'язково піднімаюся в Альпи. В один з таких походів зі мною вирушила й моя родина. Пам'ятаю, як того червневого ранку я запропонував усім піти в гори. Було ще холодно. Ми піднялися досить високо, однак мені захотілося забратися ще вище, і я почав шукати однодумців. Усі відмовилися, посилаючись на те, що в них немає ні теплого одягу, ні взуття. Утім, я не відступився від своїх намірів. Ті, хто має хоча б найменше уявлення про походи в гори, знають, що досить нерозумно йти туди самому. Проте іноді любов до гір буває сильнішою за здоровий глузд, і я вирішив все одно домогтися свого. Ми добралися до великого гірського плато, і я запитав людей, що працювали там, чи є якась стежка туди, куди я направляюся. Вони здивовано подивилися на мене, потім на моє взуття і відповіли, що в цю пору року стежка завжди закрита, тому що на ній дуже багато снігу. Я подякував, попрощався з ними й вирушив далі. Йдучи, я сказав своїй родині, щоб вони спускалися вниз і приблизно через чотири години під'їхали на машині до протилежного схилу гори. Погода почала псуватися, навколо лежав сніг. І все ж якийсь час я почував себе комфортно. Мені були знайомі труднощі, пов'язані з підйомом, адже ми з батьком часто бували в горах. Але тепер, коли я став підніматися в гори один, виявилося, що не так-то й легко самому знайти стежку. Опускався туман, погода остаточно зіпсувалася, під ногами був лід. Далі я йти не міг. Навколо не було ні душі, і мене охопив страх. Тоді я й згадав мелодію гімну: «Духом не падай, не страшись, Бог не забыл тебя». Я співав цей псалом і молився: «Спаси мене, Господи!» Того дня я знову переконався в Божій любові й захисті, які Бог дарує нам, незважаючи на те, що ми іноді приймаємо неправильні рішення. Я продовжував співати цей псалом і відчував, що Бог не залишив мене.

Якщо вам здається, що ви розділені з Богом, не бійтеся, Він подбає про вас. Обережно пробираючись нагору по плато, я зненацька відчув приплив мужності. Дивовижно, що спів гімну може зробити з людиною. Через деякий час я помітив, що спускаюся вниз, і незабаром побачив моїх рідних. Господь не залишив мене без допомоги, незважаючи на те, що я вчинив неправильно. З того часу я став мудрішим.

У Посланні до євреїв записана прекрасна обітниця: «У поведінці будьте не грошолюбні, задоволені тим, що маєте. Бо Він сказав: Я тебе не покину і

не відступлю від тебе! Тому ми відважуємося говорити: Господь – мені помічник, тож я не боятимусь. Що зробить мені людина?» (Євр. 13:5, 6). Господь піклуватиметься про вас за всіх обставин вашого життя, незважаючи на постійний тиск загального безбожництва, вираженого в прагненні людей до матеріального благополуччя. Пам'ятайте, що Бог спостерігає за вами, і нехай у вашій пам'яті зберігається прекрасний біблійний текст: «Хіба два горобці не продаються за асарія? Проте жодний з них не впаде на землю без волі вашого Отця. А вам усе волосся на голові пораховане. Не бійтеся; бо ви кращі за багатьох горобців» (Матв. 10:29-31).

Бог проявляє дивовижну турботу й про тих Своїх дітей, які ще не знають Його, і веде їх до пізнання істини.

Лариса (ім'я змінене), жителька однієї з країн Середньої Азії, займала високу посаду – заступника мера. Вона відповідала за міський бюджет, а також вирішувала питання матеріально-технічного забезпечення різних організацій і структур.

Одного разу до Лариси звернувся пастор місцевої адвентистської громади з проханням допомогти в придбанні матеріалів для будівництва Дому молитви. Після недовгих роздумів пасторові була дана позитивна відповідь. Через деякий час пастор знову звернувся до неї з подібним проханням і знову отримав необхідний дозвіл. В один зі своїх візитів служитель подарував їй Біблію. До речі, Лариса сповідувала іслам. Напевно, вона забула б і про пастора, і про його подарунок, якби не обставини, що виникли рік по тому.

Якось син попросив її виконати його потаємне бажання, заявивши, що воно пов'язане з однією знаменною подією в його житті. Думаючи, що йдеться про його день народження, Лариса відповіла, що обов'язково виконає його прохання. І тоді він попросив маму піти з ним у суботу до церкви, як з'ясувалося, адвентистської. Вона пригадала усміхнене обличчя пастора, якому вона давала дозвіл на покупку матеріалів для будівництва храму.

Прийшовши до церкви, Лариса зрозуміла, що потрапила на урочисте богослужіння, присвячене хрещенню. Пастор запросив вийти вперед тих, хто вирішив охреститися. Серед них був і її син. Після молитви благословення всі вирушили до річки. Лариса поїхала теж. Прибувши на місце, кандидати на хрещення почали готуватися до обряду, і Лариса вийшла з автобуса. Те, що відбулося далі, стало для неї цілковитою несподіванкою. Її син підійшов до неї й запитав: «Мамо, а ти не хочеш укласти заповіт з Богом?» Ця пропозиція її шокувала. Вона зовсім не була готова до такого повороту подій і промовила лише, що це поки що не входить у її плани й що вона знає про віровчення адвентистів дуже мало. Однак син повторив свою пропозицію, а потім, поговоривши з пастором, сказав: «Пастор сказав, що той, кого Дух Святий спонукає охреститися, не повинен Йому перешкоджати». І відбулося чудо – Лариса погодилася прийняти хрещення. Того дня вона разом зі своїм сином уклала заповіт з Богом. Віддаючи своє серце Богові, вона не думала ні про кар'єру, ні про думки родичів-мусульман, ні про інші обставини, які могли виникнути у зв'язку з її рішенням. У її пам'яті спливли дитячі спогади про те, як в одинадцятирічному віці вона втратила маму, і бабуся забрала її до себе. Декілька років Лариса прожила з бабусею в Україні й разом з нею по суботах відвідувала церкву. Згадалося їй, як вона тримала в руках стару бабусину Біблію й на її прохання читала цю незрозумілу тоді книгу.

Забігаючи вперед, скажу, що Лариса пізнала красу Божої любові й зрозуміла, що зробив для неї Бог. Господь змінив її серце, і вона стала сильною у вірі християнкою.

Після хрещення Лариса та її син, прийшовши додому, сховали свідоцтва про хрещення, щоб ті не потрапили на очі татові.

Життя тривало. Лариса продовжувала працювати на колишньому місці, займаючи високу адміністративну посаду. Щосуботи вона відвідувала церкву, а чоловік нічого не знав про її нову віру.

Одного разу, через півроку, Ларису, що повернулася з роботи, на порозі зустрів син. «Тато знайшов наші свідоцтва про хрещення!» – повідомив він. На запитання, яка була реакція батька, син відповів: «Тато дуже розгніваний». Нічого не кажучи й намагаючись не видати свого хвилювання, Лариса пішла на кухню й зайнялася звичними домашніми справами: приготувала вечерю, накрила на стіл, нагодувала родину. Коли вони з чоловіком залишилися удвох, той запитав її, указуючи на свідоцтва про хрещення: «Як ти могла зробити це? Як ти, будучи мусульманкою, вирішила стати християнкою?»

«Ось він, критичний момент», – подумала Лариса. Що зробити, що сказати? Попросивши в Бога мудрості й смирення, Лариса з лагідністю відповіла: «Дорогий, подивися на дату нашого хрещення. Скільки часу минуло з того часу? Якщо я за цей період стала гіршою, то скажи мені про це, щоб я зрозуміла, що накоїла. Тільки не поспішай і не гнівайся». «Ні, – відповів чоловік, – ти стала кращою».

Минули роки, і чоловік Лариси також прийняв Бога у своє серце.

Часто Бог ставить нас у незвичайні обставини для того, щоб ми стали ближчими до Нього. Якщо вам здається, що ви позбавлені Божої турботи, що ви розділені з Ним, пам'ятайте: Бог ніколи не залишить вас без допомоги. Еллен Уайт пише: «Якщо ви вірою покладете всі свої турботи на Того, Котрий зауважує навіть падіння малої пташки, ваше сподівання буде нагороджено. Якщо ви будете покладатися на Його вірні обітниці й завжди зберігати порядність, ангели Божі будуть оточувати вас усюди» (Свідчення для Церкви, т. 2, с. 72).

Пам'ятатимемо про те, що Господь дав нам Свою обітницю – Він ніколи не залишить нас і не покине. Його обітниця непорушна. Нам же необхідно зберігати вірність Господу. І того дня, коли ми зустрінемося з нашим Богом віч-на-віч, ми почуємо Його розповідь про те, як Він постійно піклувався про нас і неодноразово захищав від небезпеки, коли ми про це навіть не здогадувалися.

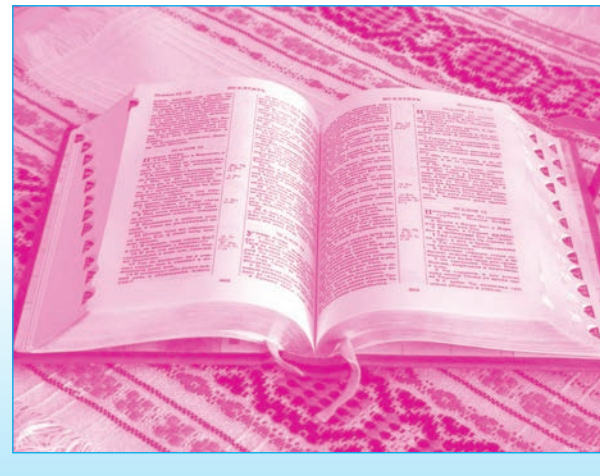

ЯК ПРОЖИТИ ЖИТТЯ НЕ ДАРЕМНО?

«Усе марно», «Невже я дарма робила це?», «Даремно я проливала сльози, усе закінчилося добре». Ми часто чуємо подібні слова від своїх знайомих і друзів, а часом і самі їх промовляємо.

Марина Становкіна

Тлумачний словник Ожегова дає два визначення слова «даремний»: 1) некорисний, безуспішний, марний; 2) марний, непотрібний. Ці два відтінки значення присутні і в наших прикладах. Перефразуємо один з них: «Невже те, що я робила, не принесе успіху?» Іноді ми робимо непотрібні вчинки, марно витрачаємо час. Як же нам жити, щоб потім не жалкувати про прожиті роки?

Уперше слово *даремно* зустрічається в Біблії в книзі Вихід 20:7: «Не призивай Імення Господа, Бога твого, надаремно, бо не помилує Господь того, хто призиватиме Його Ймення надаремно». Що Господь хоче сказати Своєму народу, даючи таке повеління?

«Слово, перекладене таким чином, означає “беззаконня”, “неправду”, “суєту”, “пустоту”. Прищеплювати повагу – ось головна мета третьої заповіді, котра є відповідним продовженням перших двох. Ті, котрі служать істинному Богові, і служать Йому в дусі та істині, уникатимуть зневажливого, непотрібного вживання святого Імені. Вони не будуть лихословити. Лихослів’я чи будь-яке інше необережне висловлювання з цього приводу не лише безчестить дух релігії, але й свідчить про брак виховання і хороших манер» (Коментар АСД, т. 1, с. 603).

Як часто наші необдумані слова ранять інших, а інколи завдають шкоду нам самим! Пам’ятаю, коли я навчалася в п’ятому класі, учителька російської мови задала написати нам твір. Я була впевнена в тому, що мій твір гарний, і очікувалала, що отримаю «п’ятірку». Та коли відкрила свій зошит, то побачила там «трійку». Я зазирнула в зошит моєї соусідки по парті. У неї була «четвірка». «Як так? – незадоволено думала я. – Я пишу твори краще за неї. Чому ж у мене така погана оцінка? Зараз підійду і запитаю, чому вчителька так несправедливо обійшлася зі мною». Я сміливо підійшла до вчительського столу і поклала зошит перед вчителькою.

– Чому Ви поставили мені «трійку»? У меня гарний твір. Усе написано правильно, висновок є, форма. Це несправедливо.

Тон мого голосу не сподобався вчительці, і вона, вказавши мені на помилки у творі, відмовилася виправляти оцінку. Пізніше з’ясувалося, що такі ж помилки були в творі моєї сусідки. Тоді я зрозуміла, у чому полягала моя помилка: у нешанобливому ставленні до викладача. Хто знає, можливо, вона виправила б оцінку, якби мої слова і тон голосу були іншими!

Часто таким ж недбалим тоном ми говоримо з Богом. Ми незадоволені Його відповіддю на наші молитви або ж Його мовчанням. Коли ми ображаємо Бога, то проголошуємо Його Ім’я надаремно. А чи не ображаємо ми Його, коли засуджуємо інших або марнословимо, кричимо на дітей чи виплескуємо своє роздратування на чоловіка? «За кожне пусте слово, що люди скажуть, відповідатимуть судного дня» (Матв. 12:36).

Якщо ми не хочемо даремно прожити наше життя, нам потрібно стежити за своїми словами.

«Третя заповідь також засуджує порожню церемонність і формалізм в поклонінні, і підносить поклоніння в дусі та істині (Івана 4:24). Вона вказує на те, що послуху букві Закону недостатньо» (Коментар АСД, с. 603).

Коли наші стосунки з Господом стають формальними і ми не радіємо кожній зустрічі з Ним, наше життя проходить даремно. У моєму житті був період, коли я примушувала себе ходити на богослужіння. Як і всі, я співала, молилася, віддавала Богові десятину й пожертвування, слухала проповіді, але після закінчення служіння розуміла, що для мене цей час минув даремно. «У чому моя проблема? Чому я, приходячи на богослужіння, не можу знайти Бога і поклонитися Йому в дусі та істині? Я ж усе роблю правильно», – думала я. Усе стало на свої місця і мені була відкрита моя помилка.

Одного разу мені довелося змінити місце проживання. Я знімала кімнату в селищі, у якому не було Церкви. Щосуботи мені доводилося їздити на богослужіння в найближче місто. Так було півроку. На жаль, у п’ятницю ввечері я не могла відвідувати зібрання. Уже через місяць я відчула, що мені дуже не

вистачає вечірніх богослужінь. Цей час – вечір кожної п'ятниці – був для мене змарнованим. Я почала посилено молитися, щоб Бог подарував мені можливість переїхати ближче до Церкви. Завдяки цим молитвам до мене прийшло усвідомлення, що мої стосунки з Богом стали формальними і що я відвідувала богослужіння теж формально.

Бог відповів на мою молитву, і я переїхала ближче. Перше служіння в п'ятницю ввечері, яке я відвідала після довгої перерви, пройшло чудово. Уперше за довгий час в моєму поклонінні Богу не було формалізму.

А що говорить Слово Боже про інші заповіді?

«А коли ви не будете слухняні Мені, і не виконуватимете всіх тих заповідей, і якщо постановами Моїми будете погорджувати, і якщо душа ваша бридитиметься законами Моїми, щоб не виконувати всіх заповідей Моїх, щоб ламати вам заповіта Мого, – то й Я зроблю вам оце: ...надаремно сіятимете насіння своє, – бо поїдять його вороги ваші» (Левит 26:14-16).

Порушення Божих заповідей або ж їхнє формальне дотримання зведуть нанівець будь-яку нашу дію. Усі наші зусилля будуть марними без Бога.

Скажіть, вам колись спадало на думку, що ви даремно ходите до церкви, молитеся? Чому навколо вас так багато людей, які не знають Бога, але живуть набагато краще за вас? У них хороша робота, житло, машина. Багато хто має прекрасні сім'ї. А ви ніяк не можете влаштуватися на роботу, тому що субота – робочий день, у вас немає свого житла і багато інших проблем. Асаф, автор 72-го Псалму, відповідає на це запитання: «Як он ті безбожні й безпечні на світі збільшили багатсво своє? Направду, надармо очистив я серце своє, і в невинності вимив руки свої, і ввесь день я побитий, і щоранку покараний... Аж прийшов я в Божу святиню, – і кінець їхній побачив: направду, – Ти їх на слизькому поставив, на спустошення кинув Ти їх!.. Та я завжди з Тобою, – Ти держиш мене за правицю... Близькість Бога для мене добро, – на Господа свою певність складаю, щоб звіщати про всі Твої чини!»

Життя з Богом не завжди допомагає уникнути труднощів, але Господь захищає нас, допомагає нам чинити правильно. Бог завжди поруч з нами, якщо ми покладаємо на Нього свою надію. Він обіцяє нам Свою постійну присутність. Таке життя не може бути даремним! «Коли дому Господь не будує, даремно працюють його будівничі при ньому! Коли міста Господь не пильнує, – даремно сторожа чуває! Даремно вам рано вставати, допізна сидіти, їсти хліб загорьований, – Він і в спанні подасть другові Своєму!» (Псал. 127:1, 2).

Господь, створюючи нашу планету, створив її недаремно (Ісаї 45:18). Яке життя ми проведемо на Землі? Чи буде воно даремною спробою створити щастя без Бога, своїми зусиллями? Чи ми запросимо в наше життя Творця і дозволимо Йому змінити його, подарувати нам істинне щастя – життя, вільне від порожніх і брутальних слів, формалізму і заздрості? Я бажаю, щоб Господь став центром мого життя. Якщо ж цього не трапиться, то воно буде даремним.

Порушення Божих заповідей або ж їхнє формальне дотримання зведуть нанівець будь-яку нашу дію. Усі наші зусилля будуть марними без Бога.

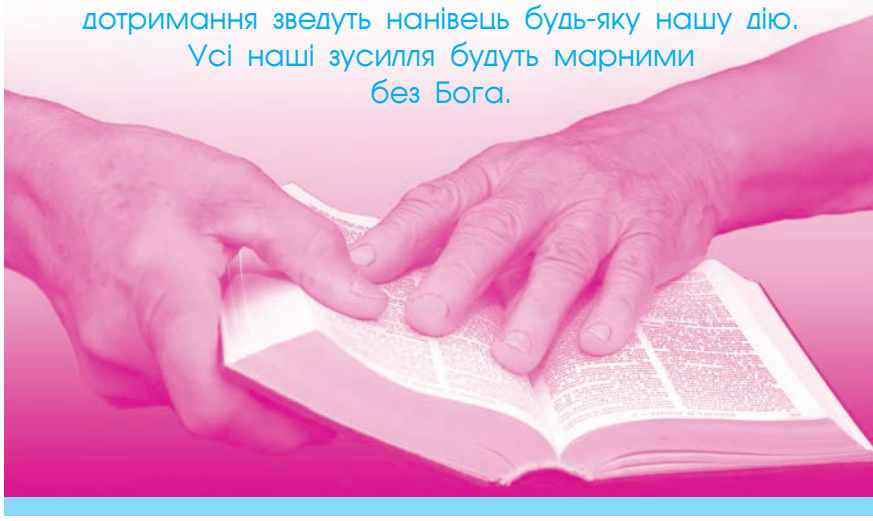

Чаша терпіння

Одного разу молодий християнин запитав свого вчителя, чи варто випробовувати терпіння іншої людини. Учитель взяв порожню чашу, поставив учневі на коліна, а в руки дав йому глечик з водою. Потім попросив учня закрити очі й поступово лити в чашу воду.

– Випробовуючи терпіння іншої людини, – сказав учитель, – ти наосліп наповнюєш чужу чашу, яка в цей час стоїть на твоїх колінах. Ти не знаєш, коли вона переповниться, і ризикуєш облити самого себе.

– Отже, християнин не повинен переповнювати чужу чашу терпіння, – сказав учень, продовжуючи наливати воду в чашу.

– Не тільки, – відповів учитель. – У тому, що ти оберігаєш свої ж коліна, ніякої чесноти і заслуги немає.

– Так що ж ще він повинен робити? – здивовано запитав учень, не відкриваючи очей.

Учитель зняв з його колін чашу, наповнену водою і, виливши її вміст назад у глечик, додав:

– Християнин повинен стежити і за тим, щоб його чаша, яка стоїть на чужих колінах, ніколи не переповнювалася.

Володимир Велечук, директор відділу молодіжного служіння УУК

ВІДРОДЖЕННЯ по-справжньому

З 16 по 23 березня в громадах церкви АСД в Україні відбувся Всесвітній молодіжний молитовний тиждень під назвою «Відродження по-справжньому».

Відразу напрошується запитання: хіба може бути відродження не справжнім?

Можливо, вам доводилося дивитися на телеканалі СТБ медіа-проект під назвою «Детектор брехні». Герої програми – люди, драматичні життєві історії яких для більшості близьких є таємницею, а для суспільства, як правило, табу. Учасник цього експериментального психологічного проекту повинен чесно відповідати на складні, а часом і другорядні запитання на довільні теми, у тому числі й про їхнє особисте життя… Герой сідає на поліграф, і йому ставлять відверті запитання про його життя. У студії присутні родичі, близькі героя або люди, причетні до його історії, які реагують на відповіді й коментують їх. Головна умова – щирість. Якщо детектор викриває героя в неправді, він припиняє гру.

Уявіть собі, що ви прийшли в суботу на богослужіння й пастор вирішив перевірити всіх членів церкви на предмет чесності. На сцені ви бачите спеціальний стілець, до якого підключений поліграф, який визначає правдивість відповідей. І ви чуєте, як пастор починає з перших рядів запрошувати братів і сестер для проходження «детектора брехні». Ви чуєте, як він ставить запитання: Чи вважаєте ви своєю звичкою підніматися раніше звичайного, щоб почитати Біблію? Зустрічаючись з друзями, ви любите попліткувати? Сьогодні ви оплатили проїзд у громадському транспорті? Чи вважаєте ви себе людиною молитви? У вашому житті є людина, яку ви досі не можете пробачити? Чи вдалося вам на сьогоднішній день прочитати Біблію від початку до кінця? Коли батьки запитують: «Чи все в тебе добре?», – ви, знаючи, що це не так, усе одно відповідаєте: «Добре»? Під час богослужіння ви заходите в Інтернет? Чи погоджуєтеся ви з тим, що молоді люди можуть мати до весілля інтимні стосунки, щоб дізнатися чи підходять вони одне одному? Чи погоджуєтеся ви з висловом: «В істинно наверненого християнина, навернене не тільки серце, але й тіло?» Якби Христос прийшов сьогодні, чи був би цей день для вас найщасливішим і вдалим?

Ось і підійшла ваша черга, але раптом, ви чуєте, як пастор говорить: «Через те, що ця процедура займає багато часу, ми продовжимо її наступної суботи». Ви засмутилися чи зраділи? Уявляю, як ви зараз усміхаєтеся, і думаєте: «Такого в церкві відбутися не може». А якби таке трапилося, і черга все ж таки підійшла до вас, як би ви відповіли на ці й інші запитання пастора? А якби не пастор, а Христос, Той, Хто знає про вас усе, ставив би вам запитання, як би ви себе почували?

Адже у випадку з жінкою-самарянкою, Христос при зустрічі не запитував її: «Скільки разів на день тобі доводитися приходити за водою? Хто у вас зараз мер міста? У якій школі ти навчалася?» Він сказав: «Піди, поклич чоловіка твого й приходь сюди». Що відповіла жінка, сидячи на поліграфі «детектора брехні?» Вона сказала правду. Того дня вона пережила відродження по-справжньому?

Чесна відповідь, чесний погляд на своє життя і її правдива оцінка, сприяє пережити відродження по-справжньому.

Іноді ми не хочемо думати погано, чинити недобре, говорити грубо, дивитися й слухати те, що не збудовує нас, неналежно поводитися, агресивно реагувати, розуміючи, що християнинові не личить така поведінка, такий спосіб життя, але часом так трапляється, і ми шкодуємо про це.

Іноді ми самі шукаємо того, чого не варто було б шукати, говорити, слухати, одягати, чинити, тому що в глибині душі розуміємо, – це не добре, навіть грішно, але продовжуємо потурати собі, залишаючись одне перед одним хорошими акторами. А перед Богом?

Сьогодні багато говориться про відродження й перетворення життя послідовників Христа, але чи зауважуєте ви відродження в собі, у вашій громаді?

Як пережити відродження по-справжньому? Над цим запитанням протягом тижня мала можливість роздумувати молодь. Досліджуючи Святе Письмо на зустрічах в одній з київських громад дійшли висновку, що справжнє відродження ґрунтується на двох великих підвалинах, про які згадував сам Христос (Матв. 22:35-40). Любов до Бога й ближнього – це лакмусовий папірець, що визначає істинність нашого відродження.

Прочитайте 58 розділ книги пророка Ісаї, і ви знайдете для себе приголомшливу вістку й відповідь на запитання, як пережити відродження по-справжньому. Життя Христа було присвячене служінню і турботі про інших. Його притчі, спілкування з людьми, зцілення наочно показували, яким Бог прагне бачити життя посвяченого християнина.

Еллен Уайт писала, що принципи й дії, описані в книзі Ісаї 58 розділі, важливі й для сучасної церкви: «Уважно прочитайте її й усвідомте, яке служіння привнесе життя в наші церкви. Євангельська робота повинна відбуватися нашою щедрістю, а також і нашою працею. Коли ви зустрічаєте страждені душі, котрі потребують допомоги, надайте їм її. Коли ви бачите голодних, нагодуйте їх. Звершуючи це, ви будете робити саме те, що робив Христос. Святе служіння Господа було служінням доброчинності. Закликайте наших людей усюди включатися в цю роботу» (Служіння доброчинності, с. 29).

Тому адвентистській молоді протягом молитовного тижня було запропоновано пережити відродження по-справжньому, а це означало: збиратися разом не тільки для того, щоб молитися і роздумувати над Святим Письмом, але й здійснити різні соціальні проекти.

Відродження по-справжньому

Молодь третьої київської громади для себе зрозуміла, що сьогодні відродження це ніщо інше як життя, присвячене служінню Богові й людям, молитва й праця, проповідь Євангелія й справи милосердя. Молодь провела низку різних акцій:

Пропоную вашій увазі коротку хроніку того, що зробила молодь під час тижня відродження.

Молодь четвертої Кіровоградської громади за підтримки членів церкви зробила капітальний ремонт кімнати в дитячому притулку «Надія», де тепер щонеділі проходять дружні зустрічі з дітьми віком 12–16 років. «Ці діти пережили багато горя й страждань, вони вийшли з неблагополучних родин і особливо потребують любові, теплоти й уваги, а це саме те, що ми можемо їм дати в Ім'я Христа» – розповів молодіжний керівник Андрій Гуржій.

Тернопільська молодь разом з пастором, відвідала Збаразьку виправну колонію №63. Для засуджених приготували невеликі подарунки, а також газету «Вічний Скарб» і книгу «Велика боротьба». Молоді люди співали, розповідали вірші, спілкувалися, ділилися Благою вісткою. Засуджені були досить раді цій зустрічі, запрошували знову, просили молитися про їхні потреби. Це виконання того, про що говорив сам Христос «у в'язниці був Я, і ви прийшли до Мене» (Матв. 25:36).

Молодь другої Миколаївської громади об'єдналася в прояві співчуття людям. Протягом тижня вони провели ряд акцій: відвідували старих членів Церкви, провели служіння для інвалідів, в наркоцентрі, відвідали дитячий будинок, організували флешмоб з роздачею молодіжної газети «Флешка». А сама молодь говорила: «Слава Богові, що Його любов надихає й спонукає нас до активного служіння, щоб проявляти любов до ближнього. Адже в цьому зміст істинної віри й релігії».

Команда спортсменів клубу «Самсон» на чолі з їхнім наставником – пастором місцевої громади Любомля, відвідала в селі Головно, що на Волині, школу-інтернат. Головною темою зустрічі спортсмени обрали здоровий спосіб життя. Були проведені цікаві конкурси, з якими діти справилися й виграли для свого закладу цінні подарунки: футбольний м'яч, велотренажер, набір для гри в міні-гольф, ігрове авто з радіо керуванням і багато чого іншого.

Група молоді разом з пастором студентської церкви м. Буча разом з представником Товариства Червоного Хреста, надали допомогу двом жителям міста Бучі, які самостійно не в змозі впоратися зі своїм побутом. Запитуючи молодь, чому вони це роблять, – відповідають: «Допомагаючи людям, виконуємо заповідь Христа: «Люби ближнього свого, як самого себе».

Молодь першої Вінницької громади не тільки молилася, але й діяла. Із програмою й подарунками вони відвідали дитячий будинок, а також організували для населення акцію «Безкоштовне вимірювання артеріального тиску».

АКЦІЯ «ЗА УСМІШКУ – ЧАЙ»

У Маріїнському парку молоді сім'ї дарували людям за усмішку чашку гарячого чаю й конверт із рекламними буклетами про церкву, телеканал «Надія», інші акції, проекти, програми, які відбуваються у Києві. Незважаючи на мороз, молодь була щаслива, що змогла поділитися з перехожими не тільки гарячим чаєм, а й теплом Божої любові, таким чином зігріваючи не тільки тіло, але й серце.

АКЦІЯ «У ГОСТЯХ У БАБУСІ»

Кілька груп молоді й слідопитів із клубу «Онікс» відвідали старих членів церкви, принісши їм не тільки пакети з продуктами, але й свою увагу та любов. Якою великою радістю були ці відвідування для наших літніх братів і сестер, які ще раз переконалися в Божій турботі про них.

АКЦІЯ «РЕАБІЛІТАЦІЙНИЙ ЦЕНТР»

Група молоді відвідала адвентистський реабілітаційний центр у селі Любарці, Бориспільського району, що 60 км від Києва. На сьогоднішній день у ньому проходять реабілітацію від алкогольної та наркотичної залежності 20 осіб. Зустріч була зворушливою, як для чоловіків, які проходять реабілітацію, так і для самих відвідувачів. Щире спілкування, спів, відверта розмова про наболіле і про зцілювальну надію в Христі Ісусі, що дарує прощення й силу подолати зло у своєму житті, почати все з нового листа й вже іншими повернутися додому. Молодь привезла з собою частування. Але найголовніше, завдяки фінансовій підтримці Церкви, стала відповіддю на молитву всього реабілітаційного центру, подарувавши нову пральну машинку. Повертаючись додому, молодь говорила: «Ми не даремно прожили цей день».

АКЦІЯ «ВЕСНА. ЛЮБОВ. УСПІХ»

Представники молодіжного руху «Upstream» відвідали Академію водного транспорту й провели чудову зустріч з її студентами. Час, проведений разом, нові знайомства, які молодь знайшла через євангелізм дружби, відкрили шлях до розуміння справжнього успіху та справжньої любові.

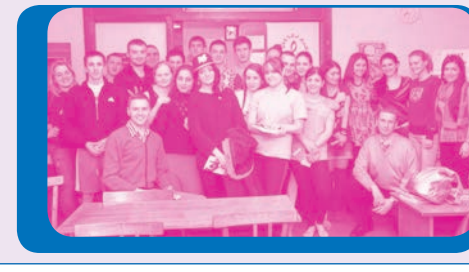

АКЦІЯ «ЖИТТЯ ЗАРАДИ ЖИТТЯ»

21 березня молодь України стала донорами крові. Це була одна із найскладніших акцій, тому що зібрала найвідважніших і найсміливіших. Адже пожертвувавши своєю кров'ю, вони на якийсь час продовжили чиєсь життя, щоб хтось мав можливість дізнатися про Ісуса – Подателя життя.

Це лише короткий огляд того, що зробила наша молодь. З одного боку, читаючи ці рядки про служіння молоді, серце радіє, а з іншого боку – плаче, знаючи про те, що багато молодих людей стояли осторонь: багато громад не знали про цей Молитовний тиждень, або провели його пасивно, так і не переживши відродження по-справжньому. Але ще не пізно приєднатися до рішення, прийнятого багатьма молодими людьми, у завершенні молодіжного Молитовного тижня: «Для справжнього послідовника Христа відродження по-справжньому не може тривати тільки тиждень, а повинно проявлятися щодня. Тому ми й молимося Богові про те, щоб вогонь, який Дух Святий запалив у серцях нашої молоді, горів усе більше й більше, залучаючи багатьох інших молодих людей, котрі поки що стоять осторонь, щоб Євангеліє Христа через проповідь і справи милосердя, досягли ще багатьох людей. Якщо ми прагнемо пережити відродження, нам потрібно почати служити».

Нехай це рішення буде рішенням кожного юнака й дівчини, кожного члена церкви, кожної громади, тому що ми до такого життя покликані. Господь скоро гряде!

Люди з трояндами

М.Л.

Джон Бленчард встав з лавки, поправив свою армійську форму й став пильно вдивлятися в натовп, який проходив через центральну вокзальну площу. Він чекав дівчину, серце якої він знав, а обличчя ніколи не бачив. Він мав упізнати її за трояндою.

Усе почалося рік тому в одній з бібліотек Флориди. Його дуже зацікавила деяка книга: не так своїм змістом, як позначками, зробленими на полях. Невигадливий почерк видавав глибину душі та проникливий розум людини, яка їх робила.

Доклавши всіх зусиль, він знайшов адресу колишньої власниці книги. Міс Холіс Мейнел жила в Нью-Йорку. Він написав їй про себе й запропонував листуватися.

Наступного дня його забрали на фронт. Почалася Друга світова війна. Протягом року вони тісно спілкувалися одне з одним через листи. Кожний лист був насіннячком, яке падає в серце, як на плодоносний ґрунт. Роман давав багато надій.

Він просив її вислати фотографію, але вона відмовила. Вона вважала, що якщо його наміри серйозні, то те, як вона виглядає, не має великого значення.

Коли настав час йому повертатися з Європи, вони призначили час і місце їхньої першої зустрічі: сьома година, центральний вокзал Нью-Йорка.

«Ти впізнаєш мене, – писала вона, – на піджаку в мене буде прикріплена червона троянда».

Рівно о сьомій годині він був на вокзалі й чекав дівчину, серце якої він любив, а обличчя ніколи не бачив.

Ось, що він сам пише про те, що відбулося далі.

«Мені назустріч ішла молода дівчина, я ніколи не бачив такої красуні: стрункa, витончена фігура, довге й світле волосся спускалося кучерями на її плечі, великі блакитні очі... У своєму блідо-зеленому піджаку вона нагадувала повернення весни. Я був настільки вражений, що попрямував до неї, зовсім забувши подивитися, чи є в неї троянда. Коли між нами залишилося декілька кроків, на її обличчі з'явилася дивна усмішка.

«Ви заважаєте мені пройти», – почув я.

І тут прямо за її спиною я побачив міс Холіс Мейнел. На піджаку її палала яскраво-червона троянда. Тим часом дівчина в зеленому віддалялася все далі й далі.

Я дивився на жінку, яка стояла переді мною. Їй було вже далеко за сорок. Вона була повна. Старий вицвілий капелюх приховував тонке сиве волосся. Гірке розчарування наповнило моє серце. Здалося, я розривався надвоє, таким сильним було моє бажання повернутися й піти за тією дівчиною в зеленому... І водночас настільки глибокою була моя прихильність і вдячність цій жінці, чиї листи давали мені силу й підтримку в найважчі часи мого життя.

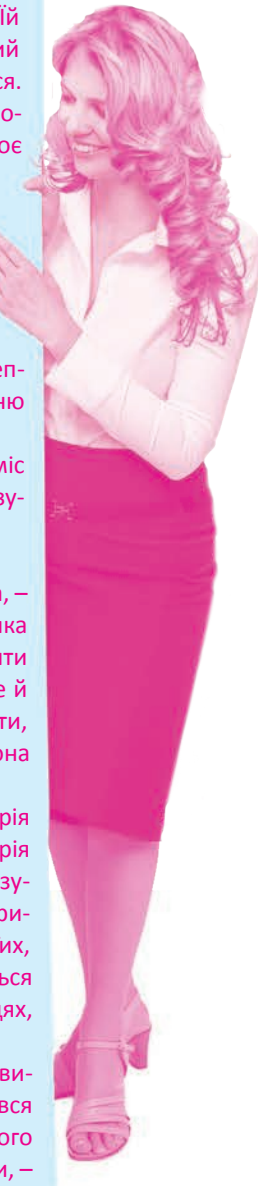

Вона стояла там. Її бліде, повне обличчя виглядало добрим і щирим, а сірі очі світилися теплим вогником. У руках я стискав маленьку синю книгу, завдяки якій вона мала мене впізнати.

– Я лейтенант Джон Бленчерд, а ви, мабуть, міс Мейнел? Я такий радий, що ми змогли нарешті зустрітися. Чи можу я запросити вас на вечерю?

На обличчі жінки з'явилася усмішка.

– Я не знаю, про що ти, синку, – відповіла вона, – але та молода дівчина в зеленому піджаку, яка щойно пройшла тут, попросила мене причепити цю троянду. Вона сказала, що якщо ви підійдете й запросите мене на вечерю, то я повинна сказати, що вона чекає на вас у сусідньому ресторані. Вона сказала, що це така собі перевірка.

Джон і Холіс одружилися, але на цьому історія не закінчується. Оскільки якоюсь мірою ця історія стосується кожного з нас. Усі ми у своєму житті зустрічали таких людей, людей з трояндами: непривабливих і забутих, відкинутих і знедолених. Тих, до кого зовсім не хочеться підходити, кого хочеться обійти чимскоріш. Їм немає місця в наших серцях, вони десь далеко на задвірках нашої душі.

Холіс влаштувала Джону перевірку, тест на вимір глибини його характеру. Якби він відвернувся від непривабливого, то втратив би кохання всього свого життя. Утім це саме те, що часто робимо ми, – відкидаємо й відвертаємося, тим самим відмовляємося від благословень Божих, схованих у людських серцях.

Зупиніться. Подумайте про тих людей, до яких вам байдуже. Вийдіть зі своєї теплої й затишної квартири, поїдьте в центр міста й дайте бутерброд жебракові. Підіть у будинок для літніх людей, сядьте поруч зі старою жінкою й допоможіть їй донести ложку до рота під час приймання їжі. Підіть у лікарню й попросіть медсестру провести вас до того, кого вже давно ніхто не відвідував. Вдивіться в непривабливе й забуте. Нехай це буде вашою перевіркою. Пам'ятайте: відкинуті світом носять троянди!

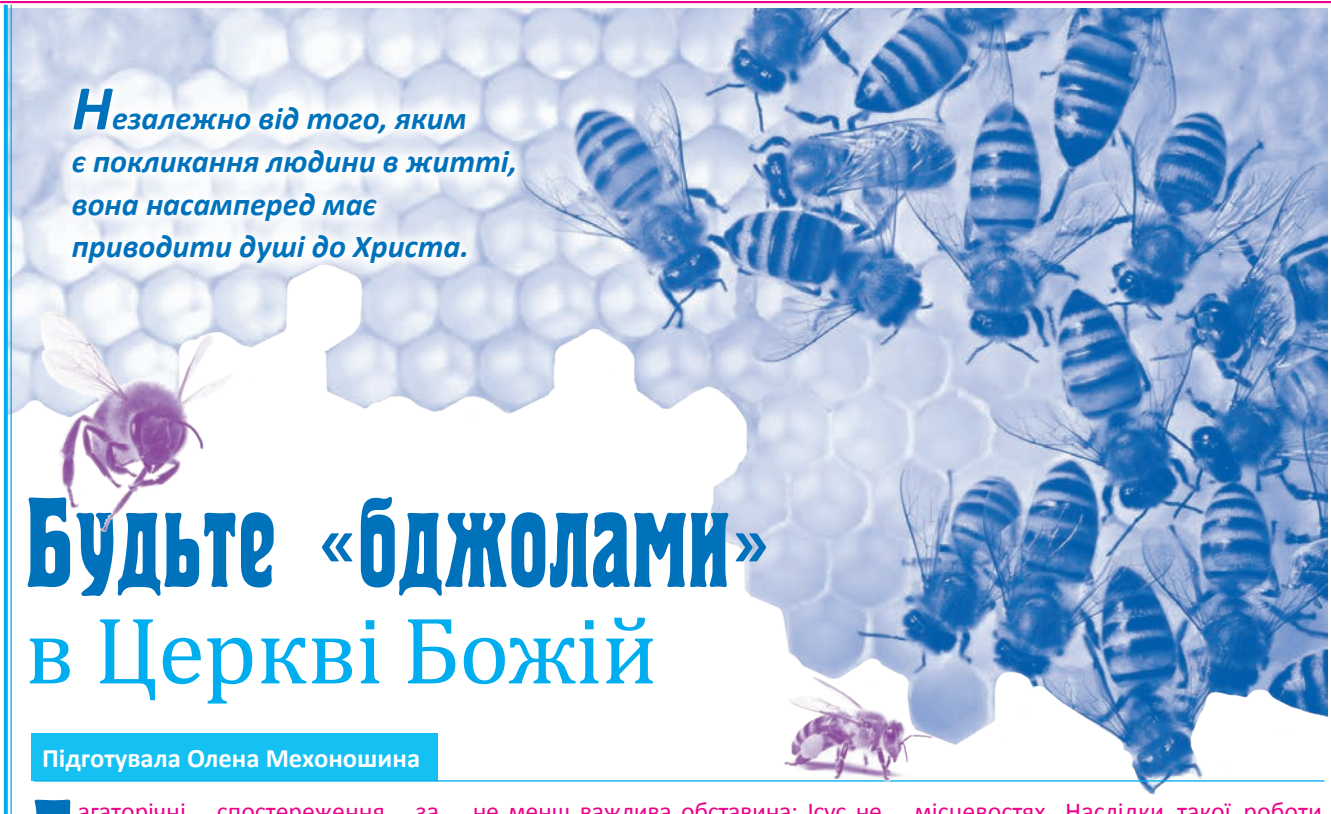

Незалежно від того, яким є покликання людини в житті, вона насамперед має приводити душі до Христа.

Будьте «бджолами» в Церкві Божій

Підготувала Олена Мехоношина

Багаторічні спостереження за бджолиними сім'ями показали, що причина настільки успішної діяльності медоносних бджіл полягає в чіткому розподілі обов'язків. Бджоли-водоноси доставляють воду для потреб бджолиної сім'ї, могильники виносять мертвих родичів, ремонтники збирають необхідні матеріали, щоб усунути пошкодження у вулику, а сигнальники за допомогою пахучих феромонів направляють бджіл, що заблукали, додому.

Схоже, що в бджолиній сім'ї існує й система просування по службових сходинках. Молода бджола-чистильниця, яка вичищає чарунки для виводка, пізніше може годувати личинки, а потім – і саму матку. Кожна особина виконує свою роботу, щоб вулик міг вижити.

Християнська громада в чомусь схожа на бджолиний вулик. У кожного з нас – своє служіння, і нам необхідно активно брати участь в житті громади, щоб вона могла процвітати й рости. Залучена в церковне життя має бути і молодь, щоб разом з іншими досягати поставленої Богом мети.

Сам Ісус підкреслив, наскільки важлива участь кожної людини в служінні, попросивши хлопчика поділитися обідом з п'ятьма тисячами людей. У цій історії є ще одна не менш важлива обставина: Ісус не просив хлопчика зробити щось неможливе. Хлопчик повинен був тільки запропонувати їжу, твердо вірячи, що питання її нестачі буде вирішене. Ми не знаємо, як склалося подальше життя хлопчика, хлібом і рибою якого наситилися п'ять тисяч осіб, але, безсумнівно, цей досвід зміцнив його віру.

Поспостерігайте за поведінкою бджіл. Подумайте, яку роботу ви могли б виконувати для вашої церкви?

«Щоб ви любили одне одного так, як Я вас полюбив» (Івана 15:12)

«Спаситель віддав Своє дорогоцінне життя, аби заснувати Церкву, яка опікувалася би засмученими й спокушуваними душами. Віруючі можуть бути бідними, малоосвіченими, простими людьми, але вони працюватимуть для Христа в сім'ях, серед сусідів, у церкві і навіть у далеких місцевостях. Наслідки такої роботи відкриються у вічності.

Нехтуючи цим служінням, чимало молодих членів Церкви не йдуть далі перших досвідів християнського життя. А проте світло, котре засяяло в їхніх душах, коли Ісус сказав їм: "Прощаються тобі гріхи твої", вони можуть зберегти, лише допомагаючи нужденним. Невтомна енергія, яка частенько стає джерелом небезпеки для молоді, може бути спрямована в русло, яким потечуть потоки благословення. У такому разі особисте "я" буде забуте в ревному служінні для добра інших.

Тим, хто служить іншим, служитиме Сам Архіпастир. Вони питимуть із джерела живої води і вгамують свою спрагу. Такі люди не шукатимуть чуттєвих насолод чи нових сумнівних пригод у своєму житті. Найголовнішою турботою для них буде спасати тих, хто гине. Спілкування з людьми принесе велику користь, а любов Спасителя об'єднуватиме серця.

Коли усвідомимо, що ми є співпрацівниками Бога, то ніколи не залишимося байдужими до Його обітниць. Вони палатимуть у наших серцях, і ми будемо горливо звіщати їх. Коли Бог покликав Мойсея служити неосвіченому, непокірному і бунтівному народові, Він дав йому обітницю: "Сам Я піду, – і введу тебе до

відпочинку". Господь запевнив: "Та Я буду з тобою". Ця обітниця стосується усіх, хто в ім'я Христа працює для страждаючих і засмучених.

Любов до людини – це прояв Божої любові до всієї Землі. Щоб прищепити нам Свою любов, зробити нас дітьми єдиної сім'ї, Цар Слави об'єднався з нами. І коли втілюються прощальні слова Христа: "Ось Моя заповідь: щоб ви любили одне одного так, як Я вас полюбив", коли ми любимо світ, як Він його любив, тоді звершуємо Христову місію. Ми приготовані для Небес, оскільки Небеса – у наших серцях.

"Рятуй узятих на смерть, також тих, хто на страчення приречений, – хіба не підтримаєм їх? Якщо скажеш: «Цього ми не знали!» – чи ж Той, Хто серця випробовує, не довідається? Він – сторож твоєї душі, і Він знає про це, і поверне людині за чином її". Великого судного дня ті, хто не працював для Христа, але протягом життя думав і піклувався лише про себе, буде поставлений Суддею усієї Землі на одному рівні з тими, хто чинив зло. Вони отримають однаковий вирок» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 641).

«Доручення Спасителя, яке Він дав учням, поширюється на всіх віруючих у Христа, аж до кінця часу. Фатальною помилкою буде думати, що спасіння душ, є справою лише посвяченого в духовний сан служителя. Доручення проповідувати Євангеліє дане всім, хто отримав натхнення з Неба. Усі, хто прийняв життя у Христі, покликані до праці в ім'я спасіння своїх ближніх. Для цього заснована Церква, і, приймаючи на себе її святі обов'язки, ми обіцяємо стати співпрацівниками Христа.

«…Дух і наречена кажуть: Прийди! І хто чує, хай каже: Прийди!». Кожен, хто чує цей заклик, повинен повторювати його. Незалежно від того, яким є покликання людини в житті, вона насамперед має приводити душі до Христа. Дехто не здатний говорити перед зібранням, але може працювати з окремими людьми, пояснюючи їм настанови Господа. Євангельське служіння полягає не лише в проповідуванні. Справжнім служителем є той, хто опікується хворими і страждальцями, допомагає нужденним, потішає засмучених і маловірних. Скрізь є душі, пригнічені почуттям вини. Не труднощі, не виснажлива праця, і не злидні принижують людину. Її принижують почуття вини та гріх. Саме це приносить неспокій і пригнічення. Христос бажає, щоб Його слуги допомагали душам, ураженим гріхом.

Учні повинні були почати свою працю в тому місці, де перебували. Яким би важким чи безнадійним не було поле діяльності, його не можна обминати. Кожен служитель Христа має почати служіння зі свого рідного краю. У кожній сім'ї знайдуться душі, які вмирають від духовного голоду, не маючи Хліба Життя. Це можуть бути діти, яких треба привести до Христа. Поряд з нами є люди, які не знають Істини. Тож працюймо там, де ми потрібні; нехай наші зусилля поширюються і на ті місця, куди попровадить нас Божа рука. Інколи здається, що праця багатьох людей обмежена тими чи іншими обставинами, але якщо вони виконують її з вірою і старанністю, їхній голос почують скрізь. Коли Христос працював на Землі, здавалося, що поле Його діяльності було невеликим, проте чимало людей у всіх країнах почули Його вістку. Часто Бог використовує найпростіші засоби, щоб досягти найбільших результатів. У Божому плані кожна ділянка Його справи залежить від іншої, як «колесо у колесі», за умови, що всі вони діють узгоджено. Найскромніший працівник, керований Святим Духом, торкнеться невидимих струн душі; ця мелодія досягне всіх куточків Землі і звучатиме у вічності…

Христос руйнує стіну розділення, усі національні упередження і закликає любити весь людський рід. Він підносить людину над вузьким колом егоїстичних інтересів, скасовує будь-які територіальні кордони та штучно створені межі в суспільстві. Син Божий стирає відмінності між своїми та чужими, між друзями і ворогами. Він навчає нас бачити в кожній нужденній душі свого брата, а весь світ вважати полем своєї діяльності» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 822, 823).

Иисуса держись!

Владимир Сорокин

Я ношу свое сердце,
Как хрупкую вазу.
Ненароком споткнешься –
И вдребезги жизнь!
Чтобы я на пути
Не споткнулся ни разу,
Чей-то голос твердит:
Иисуса держись!

То ли вдруг засвистят
Ледяные метели,
То ли грозы расщепят
Бездонную высь,
То ли просто весной
Заволнуются ели, –
Чей-то голос твердит:
Иисуса держись!

Простираются вдаль
Бесконечные версты,
Хорошо бы куда-то
Навек унестись,
Где живется легко,
И свободно, и просто, –
Только голос твердит:
Иисуса держись!

И когда в тишине
О любви размышляю,
Кто-то шепчет опять:
У Христа научись.
И я снова себя
Во грехах обвиняю
И твержу лишь одно:
Иисуса держись!

Я ношу свое сердце,
Как ценную вазу.
Ненароком споткнешься –
И вдребезги жизнь!
Чтобы в жизни и ты
Не споткнулся ни разу,
Я тебе говорю:
Иисуса держись!

ПРОЕКТ РОКУ «ВЕЛИКА БОРОТЬБА»

Надію у кожну оселю

ДЕ ТИ, ЦЕРКВО ХРИСТОВА?

Одного разу Ользі Карченко, мешканці села Малинівка Бурейського району Амурської області, син привіз книгу «Велика боротьба». Цю книгу жінка прочитала декілька разів. У її серці відбулися великі зміни. Вона зрозуміла, що вже не може жити так, як раніше. Читаючи «Велику боротьбу», Ольга дізналася про істинну Божу Церкву – адвентистів сьомого дня, що дотримуються заповідей Божих і проповідують про Другий прихід Ісуса Христа. Серце Ольги палало – вона усвідомлювала, що стоїть на порозі нового, дивовижного життя. Утім де знайти адвентистську церкву, вона не знала. На жаль, ніхто з її знайомих і друзів теж нічого не знав про адвентистів.

Зневірившись, Ольга розмістила в місцевій газеті оголошення: «Шукаю адвентистів сьомого дня. Відгукніться»! – і вказала номер свого телефону. Їй зателефонувала заступник голови адміністрації Бурейського району з релігійних питань і сказала, що в їхньому районі церкви немає і дала адресу, за якою була зареєстрована Церква адвентистів сьомого дня.

Наступного дня Ольга вирушила в Райчихінськ. За адресою, яку їй дали в райцентрі, вона швидко знайшла потрібний будинок, але, на свій превеликий жаль, дізналася, що адвентистів тут немає і що вони тепер збираються в іншому місці. І ніхто не міг сказати, де саме. Зі сльозами на очах Ольга повертала назад. «Невже я ніколи не знайду цю церкву і не пізнаю істину до кінця?» – думала вона. Утім Бог бачив щирість Ольги, бажання її серця, яке щиро полюбило істину. Одному з членів адвентистської громади м. Райчихінська якимось дивом потрапила до рук газета з тим самим оголошенням, яке привернуло його увагу. Чоловік зателефонував Ользі і запитав, навіщо їй потрібна ця церква. Вона схвильовано відповіла: «Я прочитала книгу “Велика боротьба” і хочу прийти в вашу церкву і пізнати істину до кінця».

У першу ж суботу Ольга прийшла на богослужіння, і з того часу змінилося не тільки її життя, але й життя її близьких. Прийнявши Господа всім серцем, вона не могла мовчати і всім розповідала про Христа і про Його скорий Другий прихід. Після хрещення Ольги охрестилася її донька Світлана, потім прийняла хрещення її рідна сестра Лідія, потім сусідка Надія Іванівна, за нею – онучка Ольги Катя, донька Віра, племінниця Марія. Тепер вдома у Ольги збирається група з 10 осіб (сім дорослих і троє дітей). Її внучка Катя бере участь в студентських програмах літературних євангелістів, присвячуючи всі свої сили і час служінню. Розповсюдження книги Е. Уайт «Велика боротьба» приносить Ользі величезну радість, оскільки вона на власному досвіді переконалася – ця книга може змінити життя багатьох людей, які не знають про Христа.

Лариса Каравай, директор Видавничого відділу, Далекосхідний Уніон Церкви АСД

«ВЕЛИКА БОРОТЬБА» У МАЙСТЕРНІ

Член читинської громади адвентистів сьомого дня Дмитро Гребньов успішно розповсюджує місіонерську книгу «Велика боротьба». У Дмитра невеликий власний бізнес, і протягом дня він зустрічається з клієнтами. У майстерні в нашого брата є все необхідне, щоб полагодити замки, блискавки, вставити кнопки й різну фурнітуру. Але також на його робочому місці завжди є місіонерські книги «У майбутнє з надією», «Велика боротьба», «Дорога до Христа». Вдячні відвідувачі у відповідь на якісну роботу з задоволенням беруть книги. «Нічого складного немає, – говорить Дмитро, – просто щоразу, пропонуючи людям книгу, я молюся за них». А відвідувачі в майстерні бувають різні: буддисти й православні, молоді люди й літні, але практично всі йдуть з подарунком.

Одного разу у майстерню прийшли двоє молодих людей. За їхнім виглядом можна було здогадатися, що це люди з кримінальним минулим. Здавалося, книга не буде їм цікавою й вони можуть грубо відповісти на питання про Бога або віру. Помолившись, Дмитро все ж таки зважився запропонувати їм «Велику боротьбу». Молоді люди були здивовані й зацікавилися. Подякувавши за подарунок, вони попросили ще дві книги, щоб подарувати своїм друзям! Усього за два тижні нашому братові вдалося подарувати біля 30-ти книг «Велика боротьба». Звичайно, таке служіння не залишиться марним і багато з людей зможуть пізнати істину.

Анастасія КРУГОВОВА, м. Чита

ПРОЕКТ РОКУ «ВЕЛИКА БОРОТЬБА»

ОДНА КНИГА... ОДНА ЛЮДИНА... БАГАТО ПЕРЕШКОД...

«І розгнівався на нього Божий чоловік, і сказав: «Щоб ти був ударив п'ять або шість раз, тоді побив би Сирію аж до кінця! А тепер тільки тричі поб'єш ти Сирію» (2 Цар. 13:19).

Служіння літературного євангеліста не можна передбачити чи розкласти попередньо по поличках. Завжди необхідна повна довіра Богові. Часто потрібно бути особливо наполегливим, а також відкритим до голосу Святого Духа. Ось і в цей черговий день праці в багатоповерховому будинку, не прояви Лідія Йосипівна цих якостей, усе було б по-іншому. Від дому до дому, від дверей до дверей, від серця до серця, навіть незважаючи на те, що можеш отримати відсіч – ось так коротко можна охарактеризувати щоденне служіння літературного євангеліста.

І ось черговий дзвінок. Двері відчинила жінка літнього віку, і Лідія, чемно вітаючи господиню, розповіла про мету свого візиту. Слід зазначити, що Лідія Йосипівна розповсюджує в основному книгу «Велика боротьба». І вона розпочала презентацію: «Цю книгу сьогодні читають мільйони людей в усьому світі, вона повинна бути й у вашому домі. Якщо ви її прочитаєте, то не пошкодуєте, що придбали». «Але в мене немає грошей», – відповіла жінка. «Не переживайте, я дам вам її почитати, тільки запишу вашу адресу». Поки жінки вели бесіду в коридорі, на їхню розмову вийшла донька й говорить: «Ось вам десять тисяч на вашу справу, а книгу залишати необов'язково». А це саме вартість книги «Велика боротьба». «Я не беру грошей на "нашу справу", а хочу, щоб ваша мама прочитала цю книгу», – відповіла Лідія. Так ні про що не домовившись, місіонерка пішла й продовжувала йти від дверей до дверей. Повертаючись з самого верхнього поверху вниз, Лідія внутрішньо розуміла, що ця жінка хотіла прочитати книгу. І знову подзвонила у вже знайомі двері. «Все ж таки, візьміть книгу прочитати», – ще раз запропонувала Лідія. «Ні, не потрібно, я не буду брати»,– наполягала жінка. «А шкода. Ви не знаєте, від чого відмовляєтеся. Я так хотіла, щоб ви її прочитали», – переконувала Лідія, усім серцем переживаючи за цю жінку. «І цього разу нічого не вийшло»,– уже подумала Лідія, але дійшовши до нижнього поверху, раптом почула навздогін: «Жіночко, почекайте, не йдіть, я так шкодую що не взяла книгу, поверніться, будь ласка». Жінка тримала в руках гроші і з радістю нарешті придбала книгу «Велика боротьба».

Усього одна книга й одна людина, а скільки перешкод і труднощів на шляху їх зближення й придбання книги. За короткий час Лідія Йосипівна розповсюдила понад сорок книг, більшість із яких були продані, частина подарована, а частина просто взяті на час для читання. Як важливо бути наполегливим у служінні літературного євангелізму й переживати за людей. Тільки уявіть собі, скільки книг «проповідують» своїм читачам, поки ви читаєте ці рядки. А скільки ще буде розповсюджено?!

Сучасних секулярних людей не досягти просто за один раз, необхідно робити спроби декілька разів, переконуючи у важливості й корисності Божих книг. І в цій великій боротьбі між добром і злом перемога буде на боці Бога й тих, хто посвячено й наполегливо несе Його Благу вістку.

«ВЕЛИКА БОРОТЬБА» У МАГАЗИНІ ОДЯГУ

Олег Ісупов і його дружина Світлана живуть у Кірові. У них власний бізнес – магазин жіночого одягу. Справи йдуть непогано. З Божою допомогою вдалося викупити приміщення для двох торговельних залів. Роботи вистачає. Економічна ситуація сьогодні не дає підприємцям розслабитися. Але побувавши в Ісупових у гостях, розумієш, що ця сім'я живе за принципом: «Ми робимо Божу роботу, а Бог робить нашу».

Будь-яка людина в задушевній розмові розповідає в першу чергу про те, що дійсно хвилює її серце. Навіть говорячи про деталі бізнесу, Світлана на перший план висуває свої власні місіонерські проекти: «У нас чимало постійних покупців. Жінки приходять, іноді годину приміряють речі. Розмовляють з продавцями про свої проблеми. У когось зайва вага, у когось здоров'я не в порядку або в родині проблеми. Дуже зручно в цей час говорити з ними про здоровий спосіб життя, про Божі принципи».

У неї вже є досвід проведення кулінарних класів у себе вдома, на які приходили і її невіруючі знайомі. Є плани організувати в приміщенні магазину заняття зі здорового способу життя для відвідувачок. Та й зараз у покупців магазину більші можливості познайомитися з Божою вісткою. На стійці біля входу в магазин завжди можна безкоштовно взяти свіжі газети «Сокрытое Сокровище», «Ваші ключі до здоров'я» і «7D формат». А нещодавно Олег завіз у магазин велику партію книги «Велика боротьба». «Ця книга дає надію кожній людині в цей нестабільний час», – переконує Олег своїх знайомих. Підприємець знає ціну стабільності. А підприємець-християнин не може не поділитися з іншими людьми секретом упевненості й благополуччя!

Наталя Вороніна

Нова програма телеканалу "Надія"

Дорогами Християнства

Ведучий Максим Крупський

Більшість українців асоціює вислів «Християнство в Україні» з князем Володимиром та відомим хрещенням Русі, проте мало хто знає, що вістка Божа проповідувалася на наших землях задовго до приходу князя Володимира.

Дізнайтеся, чому замовчується правда і чи можна сліпо довіряти тому, що нам говорить історія на сторінках підручників.

Постійний гість програми - магістр релігієзнавства Віталій Нероба

ВАРТО ДИВИТИСЯ Надія www.hope.ua

Кіт-годувальник

Це сталося в роки комуністичного режиму в Румунії. Одного служителя церкви заарештували і посадили в одиночну камеру. Начальство в'язниці вирішило його морити голодом, в надії, що виснажена голодом людина невдовзі відречеться від своєї віри. Проте Бог не залишив його. Так само, як круки годували Іллю в пустелі, ув'язненого став годувати... кіт. Тварина без труднощів проникала в камеру через віконну решітку, тримаючи в зубах шматок хліба. Кіт приносив хліб щодня, і у служителя була їжа.

Через деякий час в камеру до пресвітера прийшов начальник в'язниці. На свій подив, він не побачив жодних ознак виснаження у арештанта, який, на його думку, давно був готовий відмовитися від Ісуса. Начальник зажадав пояснень, і пресвітер став розповідати йому про «кота-годувальника». Не встиг він розповісти до кінця, як у вікні знову з'явився кіт з шматком хліба. Здивований начальник не повірив своїм очам. «Це ж мій кіт! Це мій хліб!» – вигукнув він. Потім він відвів пресвітера в свій дім, нагодував і попросив його розповісти про Христа і свою віру. Воістину Бог великий, і для Нього немає нічого неможливого!

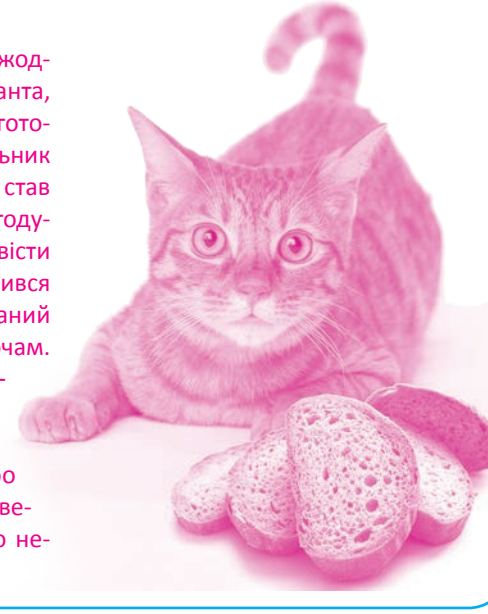

Щомісячна газета "Адвентистський вісник" видає Церква АСД в Україні

Директор видавництва "Джерело життя" **Василь Джулай**
Головний редактор видавництва "Джерело життя" **Лариса Качмар**
Відповідальний редактор газети "Адвентистський вісник" **Лідія Власик**
Редакційна колегія: **В. Алєксєєнко, Л. Волощук, П. Кирилюк**
Над номером працювали: **Т. Романко, Ю. Вальчук, О. Мехоношина**

Адреса: 04071, Київ, вул. Лук'янівська, 9/10 –А
dzherelo@ukr.net
www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.